

Hồi thứ mười ba

Động Chủ Phản Tây Phàn

Fan Si Pan! Đỉnh núi quanh năm mây trùm tuyết đọng, mù mịt giá băng, dân bản địa ít khi được trông thấy ngọn. Thường, chỉ về mùa hạ cũng chỉ thấy độ cao hai ngàn mét trở xuống. Mấy năm trước khách du lịch còn lăm kẻ tò mò rủ nhau leo lên sườn núi chơi, chừng hơn năm nay, mấy người đi không trở lại, sau tìm thấy xác đều bị mãnh thú xé nát, từ đó không mấy người dám lên nữa. Khách Sa Pa chỉ tới chân núi là phải lộn về vì nhà chức trách địa phương đã dựng biển, biển nhiều chỗ thành cấm địa. Thổ dân đồn rằng trên núi Fan Si Pan có một con hổ xám thành tinh cai quản một bầy hổ tới mấy chục con, thường sục sạo khắp vùng Lào Cai Sa Pa bắt người tới số.

Cho tới hôm viên quan Châu Thổ già, từ mạn Phòng Tô Bát Sát, một mình một ngựa vào miền cấm địa hơn hai hôm sau không thấy ra. Ai cũng định ninh quan Châu Thổ già đã chết về tay cọp tinh, thì chợt chiều ngày thứ ba, ông cưỡi ngựa ra, bắt theo một hổ mòng màu xám, như dất chó con. Từ đó cả miền đều khiếp oai quan Châu Thổ Phòng Tô như một vị thần. Và cứ ít lâu ông ta lại tới bắt hổ đem ra. Nhưng nạn hổ tinh chưa dứt, lại tới nạn cướp rừng giặc cỏ. Giặc cướp hoành hành khắp miền Lào Cai, Sa Pa, lan khắp biên giới, đánh phá khắp các bản, các đồn khố xanh không sao trừ nổi. Giặc dữ còn hơn hổ báo, đến đâu vét sạch, đốt hết, bắt đàn bà, con gái, trẻ con đem đi bán. Có điều lạ là có rất nhiều giặc không biết từ đâu tới. Nhưng phá đâu đều để một mũi tên cánh trĩ khắc năm chữ “Động chủ Phản Tây Phàn”. Nhưng giữa cơn nhiễu loạn gớm ghê, một đêm giặc Tây Phàn đến phá vùng kia, viên quan Châu Thổ liền đem lính đồng gia đình tới chặn đánh tan tành. Cho nên từ người Thổ đến người Kinh, ai cũng kính phục quan Châu Thổ họ Cầm. Kính mến quan Châu Thổ bao nhiêu, càng thù ghét “Động chủ Phản Tây Phàn” giặc dữ bấy nhiêu.

Và cũng không ai ngờ trên ngọn núi Fan Si Pan lạnh lẽo, hoang vu đầy hùm tinh, ma quái, đêm nay... trong lòng hang thẳm cách mặt đất trên hai nghìn thước cao, động chủ Phản Tây Phàn đang ngồi

đăm đăm nhìn ngọn lửa nhựa trám, mặt đục ngầu sát khí, trên mặt bàn còn vắt nguyên chiếc bài ngà quan Châu Thổ họ Cầm!

Quan Châu Cầm động chủ Phản Tây Phàn! Ngồi không nhúc nhích, hai bàn tay bấu chặt mép bàn, mắt sắc như dao nhìn lửa trám trừng trừng, mặt quả dưa, râu ba chòm dài thưa, vành môi mỏng hơi mím lại, động chủ trông lạnh lẽo như một hình thạch nữ khắc trong hang đá lâu đời. Thoạt trông phảng phất như một bậc quân sư thời cổ, khiến kẻ gặp mặt phải nể vì ngay, nhưng chỉ hơi nhúc nhích mảy, đưa mắt về hiểm độc gian hùng vụt phát lộ, kẻ tinh mắt ngó thấy lạnh mình, biết ngay đang đối diện một kẻ đầy ma thuật, có thể vừa cười vừa chôn sống kẻ địch.

Chợt có tiếng động nhẹ phía trước. Động chủ ngẩng đầu lên. Một viên tùy tướng lách vào theo hơi gió:

– Bẩm động chủ, cánh quân đi Đông Bắc vừa về muốn trình động chủ!

Viên động chủ hơi cau mày:

– Cánh quân Đông Bắc, cánh lên Hồ Ba Bể?

– Dạ.

Giật nảy mình, động chủ đứng phắt lên, nhanh giọng:

– Sao... về sớm thế? Hay đã có chuyện gì?

Tùy tướng lăm lét:

– Bẩm hình như có biến. Chỉ còn phó tướng cùng tàn quân trở về!

– Gọi hấn vào đây!

Tùy tướng ra, thoáng cái đã thấy một gã cao lớn bị thương bằng bó tập tễnh bước vào cúi chào động chủ. Động chủ lừ lừ ngó viên tướng bại ngồi xuống, mãi mới nén giận lên tiếng:

– Bị thất trận phải không? Hừ! Thế còn Nguyễn Lâm?

Viên bại tướng e dè nhìn động chủ, khẽ nói:

– Bẩm, được nửa đường, gặp bọn anh em Khách Giang Hồ chặn đánh. Vừa lúc đó, binh đại tá Gilbert ập tới, anh em hấn ít quân tháo chạy. Chúng tôi sắp bắt thì... gặp tên tướng Thập Vạn Đại Sơn!

Như chiếc lò xo, viên động chủ bật lên, nhắc lại:

– Đại Sơn Vương?

– Dạ! Hắn một mình một ngựa, cản lối quân ta cứu thoát bọn Cầu Mây. Tôi đã liều chết xông lên nhiều lần không nổi. Hai tay súng hắn nhạy như thần.

Ngừng một chút viên bại tướng dăm dăm nhìn động chủ, đoạn tiếp, giọng tiếc hận:

– Tôi đã rút quân đi phục yếu lộ. Thành linh gặp quân Ba Bể, quá mừng bèn cùng nhau lộn lại đánh tập hập, không ngờ lại chạm quân tiếp viện Cầu Mây! Mặt trước lại có quân Xạ Phang đến cứu chúng, trận đang quyết liệt, thành linh trời lại đổ mưa to gió lớn, quân gia thất tán lạc rùng.

Động chủ cau mày nhìn ngọn lửa, chợt quay hỏi, giọng lo ngại:

– Còn Nguyễn Lâm?

– Bẩm đã vọt đi ngay khi chạm súng!

Động chủ thở phào như cất được gánh nặng, mặt dịu đi đôi chút:

– Thôi được. Cho lui về nghỉ. Sớm mai vào ta bảo.

Bại tướng vừa quay ra, động chủ tiến đến bên vách đá, đang giơ tay lên giá gỗ lấy cuốn sách thì bên ngoài có tiếng động. Động chủ quay ra, viên tùy tướng bước vào nhanh giọng:

– Võ đầu lĩnh đã bắt được con gái Trần Tắc đem về, muốn vào trình động chủ!

Lời tùy tướng vừa dứt, mắt động chủ lóe lên như đang bốc cháy:

– Bắt được con gái Trần Tắc? Bảo Võ đầu lĩnh vào ngay!

Tùy tướng cúi đầu lui ra. Động chủ ngồi xuống ghế, nhìn ra cửa, nửa phút sau, vẫn chưa thấy người vào, hắn liền bước ra ngoài hang, đi đi lại lại, như mãnh thú chực mồi.

– Thưa động chủ! Xin nộp người đưa con gái Trần Tắc! Nhị cô, Tam cô còn có việc ở lại Hà Giang, chắc cũng sắp về tới đây!

Võ Long cúi đầu kính cẩn chào động chủ, tay trở Phượng Kiều trối đứng bên. Lão động chủ khẽ gật đầu tỏ vẻ hài lòng và nheo mắt nhìn thiếu nữ. Không hề sợ hãi, Phượng Kiều cũng quắc mắt nhìn kẻ địch. Dưới ánh lửa trám chập chờn, khuôn mặt kiều mị của cô gái khiến lão động chủ bất giác gật gù, nhếch mép cười ghê gớm:

– Con gái họ Trần chóng lớn đến thế ư? Hà? Gặp ngoài đường có lẽ ta không nhận ra nó! Đẹp thế này chịu sao nổi Hủi Cụt tay cai ngục!

Lão ngả lưng vào thành ghế, giơ ngón tay nhẹ vẫy Phượng Kiều lại, miệng vẫn cười như không. Cô gái không thèm nhúc nhích. Lão động chủ ngồi phất ngay ngắn vùng nghiêm sắc mặt lạnh lẽo:

– Vào tới đây khôn hồn ngoan ngoan! Chọc giận ta cho vào Hủ Cụt tay liền!

Trong lốt Võ Long, Đại Sơn Vương vừa nghe mấy tiếng “Hủ Cụt tay” đã muốn dựng tóc gáy, bất giác đưa mắt nhìn Phượng Kiều. Vì đêm qua, tới gần nhà giam Trần Tắc, chàng đã được trông thấy viên cai ngục mang tên ghê tởm Hủ Cụt tay đó! Hắn chừng bốn mươi tuổi, cao lênh khênh, thân thể xám xịt, lở loét vì vi trùng hủ kinh niên, mấy ngón tay trái đã bị đứt cụt lủn, mắt trắng dã, môi chìa, trông chẳng khác loài yêu quỷ. Viên tướng núi liền tiến ngay đến trước động chủ:

– Người con gái này vốn tay nữ tặc trên Cao Bằng, đã lập mưu bắt sống Nhị, Tarn cô. Tôi phải chặt vật lăm mới bắt nổi. Con bé này bướng bỉnh lắm, nhưng...

Chàng buông lỏng câu, không nói tiếp, nhưng viên động chủ thoáng nhìn vẻ mặt đã đoán hiểu gã đầu lĩnh định nói gì. Lão gật gù ngó “Võ Long”, Phượng Kiều, đoạn giơ tay vuốt ve chòm râu mép:

– Chà! Con gái Trần Tắc bản lĩnh đến thế ư? Hay lắm! Nhưng đầu lĩnh chắc không phải mất công dụ dỗ. Để ta coi con bé này có tài chịu nổi “Hủ Cụt tay” không?

Dứt lời, lão động chủ đứng lên, ngắm suốt thân hình thanh tú của Phượng Kiều và khẽ cười khẩy.

– Một đêm với Hủ Cụt có lẽ hơi dài với nàng lắm đó! Bay đâu?

Tùy tướng bước vội vào. Phất nhẹ tay, lão động chủ dần từng tiếng một:

– Dẫn con bé này tới cho Hủ Cụt! Bảo nó ta cho... trọn đêm nay và sớm mai phải có đủ những lời khai của cha con Trần Tắc! Trói chặt chân tay lại, điệu đi ngay!

– Xin y lệnh!

Tên tùy tướng rút phất trong mình ra một sợi dây nhỏ như cước, thoăn thoắt trói thêm mấy vòng tay Phượng Kiều, đoạn cúi xuống định quàng vào chân nàng, Phượng Kiều không nhin nổi nữa, bất thần tung chân đá thốc một cái vào ngực tên tùy tướng. Đại Sơn

Vương đứng gần đấy thoáng thấy nàng chuyển mình, vội nhảy vút lại định giơ tay cản, nhưng không kịp nữa. Chân nàng đã giáng trúng ngực, viên tỳ tướng bật ngửa về phía sau như trái cầu. Đại Sơn Vương định ninh hấn sẽ giập ngực vì ngọn cước điêu luyện đó, nhưng lạ thay hấn đã nhòem ngay dây, hùng hổ nhào tới Phượng Kiều.

Bị cản, tên tỳ tướng định vùng ra nhưng không nổi, ngay lúc đó, lão động chủ đã tiến lại, xòe một tay định đánh vào Phượng Kiều, thì Đại Sơn Vương chặn luôn trước mặt nàng, trừng mắt mắng:

– Cô bé này sao dám hỗn! Vào tới đây rồi sức liễu yếu chống cự được bao nhiêu? Biết điều hãy đứng im.

Miệng nói, tay giật ngay lấy dây quàng luôn vào chân người yêu, nhân lúc không ai để ý, chàng liền cấu nhẹ vào chân nàng một cái làm hiệu. Phượng Kiều hiểu ý chỉ vùng vùng chiếu lệ để chàng trói hờ, nhưng trong lòng hoang mang vì mấy tiếng “Hủi Cụt tay” vô cùng. Viên động chủ thấy đã trói xong, liền lạnh lùng phát tay một cái. Tên tỳ tướng sấn lại, đẩy Phượng Kiều đi ngay. Làm vẻ điềm nhiên, Đại Sơn Vương cũng theo gót nàng luôn, nhưng gã động chủ đã gọi giật lại:

– Đầu lĩnh hãy ở lại, ta hỏi đã!

Đã ra gần cửa, Đại Sơn Vương đành quay lại:

– Thưa động chủ truyền!

– Đầu lĩnh xuống Hà Giang, có gặp Đại Sơn Vương?

Chàng tướng núi diêm nhiên gật đầu:

– Hần là kẻ thù không đội trời chung của Trần Tắc!

– Và là người tình của con gái họ Trần!

Lão động chủ ngưng lại, ngó viên đầu lĩnh vẻ cân nhắc điều chi.

– Thắng giặc Đại Sơn Vương vừa mới chạm trán với quân Nguyễn Lâm tại biên giới!

Chợt thấy lão nhắc tới Nguyễn Lâm, chàng tướng núi sực nghĩ tới mảnh họa đồ bí mật trong mình tên tướng Tây Phàn, vội nói nhanh:

– Quên! Động chủ nói đến, mới nhớ ra. Nãy giờ bận việc con gái Trần Tắc, chưa kịp trình động chủ.

Chàng hạ giọng buồn rầu:

– Nguyễn Lâm đã chết dọc đường rồi. Chắc động chủ chưa hay!
Động chủ thoáng biến sắc mặt, mấy khắc sau, cau mày giận dữ:

– Sao tên phó đầu lĩnh không hay? Bọn này phải trừng lại nặng mới được.

Không đợi lão nói hết câu, Đại Sơn Vương lấy trong mình ra mảnh họa đồ lẳng lẳng trao tay lão. Động chủ cầm lấy xem qua, mặt tươi hẳn lên, vỗ vai chàng, có vẻ hài lòng.

– Võ Long, không ngờ người đi một việc, được hai. Không có người, bọn chúng làm hỏng việc ta rồi còn gì...

Không bỏ lỡ dịp, Đại Sơn Vương nói luôn:

– Bản này thực giả chưa rõ. Chỉ con gái Trần Tắc có thể biết được thôi! Con bé chết đi, chắc khó tra xét!

Động chủ mân mê mảnh giấy, suy nghĩ mấy khắc:

– Đầu lĩnh cho là con bé sẽ chịu chết để thoát khỏi tay Hủ Cụt?

– Nhất định thế! Tôi phải giải con bé đi mấy ngày đêm đã rõ. Nếu động chủ cho phép, tôi có kế mọn, chỉ hai mươi bốn tiếng là nhiều, sẽ biết được mọi điều động chủ muốn. Nhưng có lẽ... muộn rồi.

Lão động chủ nheo mắt ngó Đại Sơn Vương:

– Đầu lĩnh nói sao?

Chàng tướng núi mỉm cười, thản nhiên:

– Con bé đó đã gặp Hủ Cụt, khi nào chịu sống thêm một khắc? Bí mật đồ bản chắc đã mang xuống tuyền đài còn đâu!

Lão động chủ vội cúi xem đồng hồ và vẫy tay, nhanh giọng:

– Mau cùng ta xuống ngục! May còn kịp đó!

Đại Sơn Vương nãy giờ tuy làm bộ điềm nhiên, nhưng trong lòng đã như lửa đốt, vội cùng lão động chủ bước nhanh ra khỏi hang. Đêm mờ lạnh lẽo sườn non. Lối đi toàn vắt qua những đợt núi tai mèo nhọn hoắt, nhấp nhô. Đại Sơn Vương thấy lão động chủ như người đi ngoạn cảnh. Chàng không khỏi giật mình lấy làm lạ vì lão đi vẫn có vẻ ung dung nhưng thân thể lướt vùn vụt dưới trăng mờ, đủ rõ thuật phi hành của lão đã tới mức kỳ diệu rồi. Đi được chừng non phút, chợt thấy từ phía trước có bóng người xăm xăm đi tới, lại gần, nhận ra chính viên tùy tướng vừa giải Phượng Kiều đến ngục.

– Sao? Con bé?

– Bẩm, đã trao cho Hủ Cụt tay rồi! Chắc hẳn đang... vào việc?

Lão động chủ thoáng cau mày, lẳng lẳng vẫy tay một cái. Hai người vụt đi, lần này không theo lối khe nữa, toàn băng tắt qua chỗ lượn khúc, có chỗ phi nhảy xa hàng mấy thước trên chỏm tai mèo. Đại Sơn Vương liếc mắt nhìn quanh thấy rất nhiều vọng gác bí mật, trông tinh mắt mới thấy bóng người cầm súng ẩn sau những mô đá lùm cây. Tới một nơi vách dựng như thành, lão động chủ liền cất mình bám dây leo đu vọt. Đại Sơn Vương còn đang ngỡ vì thấy khác hẳn lối đi trước, đã thấy lão ném dây leo lại. Vít dây đu lên, đặt chân xuống mới biết phía trên núi ăn vùng vào khá lớn lao mạnh theo chiều dốc, mới rõ đã vào tới một chiếc hang lộ thiên nhân tạo. Vừa đặt chân xuống, đã thấy mấy tên quân xuất hiện, cúi rạp đầu chào động chủ.

– Hủ Cụt tay hiện ở ngách nào?

– Bẩm, đang ở buồng riêng, bên chỗ giam Trần Tắc. Cai ngục đem cô gái tới đó đã mấy phút rồi...

– Trời! Muộn quá mất rồi... Giờ này...

Giọng chàng tướng núi run hắt lên kinh hoảng khôn cùng, mắt muốn hoa lên, chạy bay theo động chủ đến buồng riêng con quỷ Tây Phàn...

Ra khỏi hang động viên tùy tướng đẩy Phượng Kiều đi luôn. Viên tùy tướng thấy nàng đứng lại, liền giơ tay toan đẩy, nhưng Phượng Kiều đã quắc mắt mắng lớn:

– Mi đã quên cái đá vừa rồi sao? Để ta đi tử tế, nếu không giờ hồn đó!

Viên tùy tướng cả giận vung tay định đánh nhưng nghĩ thế nào lại thôi, chỉ cười nhạt:

– Giỏi lắm! Nhưng thôi hãy để sức mà chống với Hủ Cụt! Xen cô em có đủ sức hay không!

Mấy tiếng Hủ Cụt kéo Phượng Kiều về thực cảnh, Phượng Kiều bất giác buột miệng hỏi:

– Sắp tới chưa? Sao lâu thế... Chú?

Thấy giọng cô gái bướng bỉnh đã dịu hẳn, viên tùy tướng bớt giận ngạc nhiên hỏi:

– Cô em muốn chống gặ Hủ Cụt sao? Chà! To gan nhỉ?

Thiếu nữ liền làm mặt tươi hỏi:

– Hủ Cụt chắc cũng như chú, có gì mà sợ!

Khóe mắt người đẹp dưới trăng đêm và giọng thanh âm như rót vào tai khiến viên tùy tướng vụt bối rối, cười gằn:

– Hừ! Sợ hay không mấy phút nữa sẽ biết!

Nhưng hắn đã vượt lên, chấn hấn lấy lối đi, nhìn như muốn nuốt chửng cô gái đẹp. Phượng Kiều bèn khẽ hỏi:

– Sắp tới chỗ Hủ Cụt chưa? Có cần phải tới ngay không?

Câu nói úp mở của nàng khiến viên tùy tướng như mê hấn đi, chơi vơi tay toan nắm lấy Phượng Kiều, chợt buông thõng tay như lại điện giật, vẫy Phượng Kiều đi luôn. Nhìn ra, đã thấy hai, ba bóng người từ phía tả rảo bước thẳng về phía hai người. Phượng Kiều bực tức đành bước theo viên tùy tướng, đi được đoạn xa, ngó lại vẫn thấy mấy bóng người kia theo sau.

– Ai đó?

– Quân quân núi!

Phượng Kiều thất vọng, lo lắng khẽ bảo viên tùy tướng:

– Tìm lối khác có... tiện?

Hắn lắc đầu bực bội:

– Chúng đã biết đưa tù tới ngục.

– Ngục đá Hủ Cụt!

Cô gái biết tình thế đã mười phần nguy hiểm không thể nấn ná được nữa, liền xoay phắt lưng vào vách đá, ngửa mặt nhìn viên tùy tướng.

– Chú... đành đưa tôi nộp cho con quỷ sống thật sao? Chú... tôi...

Nàng buông lỏng, tình tứ, thẹn thùng, ánh lửa từ trong hắt ra lung linh trên khuôn mặt đẹp nảo nùng, khiến viên tùy tướng ngẩn ra như lạc mất hồn vía, cũng đứng phắt lại, ngây người như tượng gỗ. Mấy khắc, chợt gã dáo dác nhìn trước nhìn sau thấy không có bóng người, liền sấn phăng lại, dang rộng cánh tay ôm chầm lấy nàng. Phượng Kiều liền né nhẹ qua một bên, đồng thời đưa cả hai tay trở lên đỡ lấy tay hấn, nói thật khẽ như trách móc:

– Kia... làm gì vội thế! Hủ Cụt nó ra bây giờ!

Dứt lời, nàng liếc mắt nhìn quanh, thấy có chỗ khá tối ngay sát

cửa, liền giật nhẹ luôn hẳn, đoạn lẳng lẳng bước luôn tới xó tối. Như con hùm dữ đói mồi, viên tỳ tướng chồm theo như muốn nuốt ngay thiếu nữ. Nhưng Phượng Kiều đã ngả lưng giờ luôn cổ tay bị trói lên, thì thâm giục già:

– Phải cởi dây ra chứ! Nhanh lên...

Giọng người đẹp thốt ra, thêm mùi hương kỳ dị thoáng phào, khiến người đàn ông tặc đảng mê đi, như bị thôi miên liền run tay vội vã lần cởi dây trói. Nhưng xúc động quá, luống cuống mãi vừa cởi được múi dây, chưa kịp giật ra, thì từ trong hang, thành linh hiện ra hai, ba tên cầm dao, súng bước ra. Gã tùy tướng giật mình vừa buông tay, thì mấy tên kia đã ập tới.

– Ai? Giờ tay lên?

Một tên quát lớn, chĩa súng, xông lại. Phượng Kiều lúc đó đứng khuất sau thân hình to lớn của tên tùy tướng, liền nhanh tay giật luôn được khẩu súng hên sườn hẳn, chĩa về phía trước, miệng khê bảo:

– Hạ chúng đi còn đợi gì nữa!

Nhưng hẳn vẫn đứng im, do dự. Cả mấy tên từ từ tiến lại. Phượng Kiều tay còn bị trói, cố giật ra, nhưng dây mới cởi mồi, còn quấn quanh tay chằng chịt. Định nổ súng, nhưng lại e quân địch đổ đến, còn đang lưỡng lự, chợt một bàn tay lạ từ sau lưng nàng đánh vụt lên, khiến khẩu súng trên tay rơi luôn xuống nền hang. Giật mình quay lại, Phượng Kiều suýt rú lên, vì một thân hình lêu nghêu đã đứng sững đó từ lúc nào, vung cất tiếng cười the thé. Trong vùng sáng tối nham nhở, cái mặt hẳn lắc lư, loang lổ, như yêu ma, hai tay cụt ngón còn ngay sát nàng. Cô gái lùi phất lại, đúng lúc, viên tùy tướng cũng quay lại, ngơ ngác nhặt khẩu súng dưới chân.

– Hủi Cụt!

Tỳ tướng vừa khê bật lên, Hủi Cụt đã nhe răng cười, tiến lên, chòng chọc ngó Phượng Kiều, như con quái vật nhìn mồi. Lúc đó, Hủi Cụt đã hiện giữa vệt ánh sáng từ trong hang chiếu ra, khiến Phượng Kiều rùng mình, lạnh toát sống lưng, vội đưa mắt ngó viên tùy tướng. Tùy tướng chưa kịp mở miệng, thì sau lưng Hủi Cụt đã thấy lố nhố mấy bóng người, đành nuốt hận, quay bảo Hủi Cụt:

– Cám ơn chú đã kịp giúp ta. Động chủ truyền ta dẫn cô gái này tới ngục... Cho chú đó!

Hình như đã quá quen nhiệm vụ, Hủ Cụt lại cười nhe răng sấn ngay tới quờ tay cụt nắm lấy Phượng Kiều. Thất thế hoàn toàn, Phượng Kiều đành để bọn chúng lôi đi. Hủ Cụt tập tễnh đi sát sau nàng. Hang sâu thẳm, nhiều ngách, càng vào càng rộng. Đến hơn hai trăm bước, đi qua một phòng có chấn song sắt, Phượng Kiều thoáng thấy bên trong có ánh lửa, liền đưa mắt ngó vào, chợt giật nảy mình khi thấy cha bị xích góc phòng, râu tóc rối bù, hốc hác như ma.

– Trời ơi! Thầy...

Trần Tắc nghe tiếng ngẩng mặt lên, vừa kịp thoáng thấy bóng con gái, thì Hủ Cụt cùng bộ hạ đã lôi phắt nàng đi. Phượng Kiều lòng đau như cắt, cố ngoái cổ lại, nhưng chỉ còn tưởng thấy chấn song sắt vô tình.

– Thôi! Cho chúng mày về, để đày mặc tao!

Hủ Cụt đẩy mạnh nàng vào, đóng sập cửa lại. Phòng sáng trưng, ánh lửa trám leo lét góc phòng. Sự vắng vẻ của gian nhà đá khiến Phượng Kiều bất giác rợn tóc gáy, hoang mang cực độ. Thoáng thấy phòng trống trơn, chỉ có chiếc giường gỗ góc phòng, trái tim nàng muốn ngừng đập vì sự im lặng mênh mông của gian phòng đá. Một mùi tanh phà vào mũi, và có tiếng cười the thé sau lưng. Phượng Kiều lấy hết nghị lực, quay mắt lại. Hủ Cụt tay đứng giữa vùng sáng đỏ khè, mặt mũi tay chân lở loét gớm ghê. Đôi mắt Hủ Cụt chợt mở to hí ngó rõ mặt mũi thân hình cô gái đẹp. Có lẽ gã đàn ông không ngờ lại có người nhan sắc đến thế, nên hấn chớp mắt, ngậy người ra ngắm, đến mười khắc sau, mới cất giọng cười hềnh hếch, tiến lại quờ tay định nắm lấy cô tiên. Lần thứ hai bản năng tự vệ lại vùng dậy, Phượng Kiều thấy tay chân đã bị trói chặt, liền giả vờ then, lui lại ngó hẩn như van lơn, khẩn cầu.

– Cô em... không sợ mà...

Vừa nói hẩn vừa xông lại. Phượng Kiều lựa thế vòng ra cửa, nhưng chân bị trói chỉ bước được những bước rất ngắn, nên tới được cửa thì hẩn cũng đã đến sát chỉ cách chừng nửa thước. Hẩn giơ chiếc chìa khóa lên trước mặt cho nàng coi và ném mạnh lên một hốc đá trần hang.

– Đừng hòng chạm tới! Tôi liều chết cho coi!

Vừa nói nàng vừa nghiêng đầu, mắt nhìn thẳng vào Hủ Cụt. Con quỷ sống vội ngừng ngay lại, mặt thoáng vẻ ngơ ngác. Biết hẩn đã

sợ mất môi ngon, Phượng Kiều liền dịu nét mặt, hỏi trống không:

– Thế... Có biết động chủ gửi tôi lại đây làm gì không?

Hủ Cụt nghe cười, không nói gì. Nàng buồn rầu nói khẽ:

– Tôi bị động chủ bắt phải làm vợ chú. Nếu anh cưỡng bức thì tôi thà chết.

Hủ Cụt tai nghe nói động chủ bắt nàng làm vợ mình, đứng ngẩn ra ngó người đẹp, không ngờ lại được diễm phúc suốt cả đời kẻ tiên nữ, vì hấn đình ninh động chủ chỉ trao để làm nhiệm vụ quỷ sống lấy tài liệu trong chốc lát như lệ thường thôi.

Đọc rõ vẻ sung sướng pha lẫn hoài nghi trên cái mặt sần sùi đỏ loét, Phượng Kiều liền vờ ngó quanh hỏi:

– Tôi đói quá, cả ngày chưa được ăn gì, chú có gì cho tôi ăn uống không?

– Đói rồi ăn, giờ...

Thừa biết quỷ đói khao khát muốn vồ môi ngay, Phượng Kiều lại nhích ra xa, lắc đầu:

– Không... Tôi còn biến đâu khỏi cái nhà đá này mà chú cứ cưỡng lên như ăn cướp thế!

Như chợt nhớ ra, nàng hạ giọng trách móc như hứa hẹn:

– Vậy cởi dây mau đi. Chú tệ lắm! Ai lại để trói thế này mãi.

Cũng như tên tùy tướng, Hủ Cụt đã bị người đẹp làm lạc cả hồn vía trong nháy mắt, nên lật đật cởi dây trói tay cho nàng, nhưng con quỷ sống vẫn ngó chừng nàng như chỉ sợ cởi dây là con chim xanh bay mất. Phượng Kiều được Hủ Cụt cởi trói nhưng đã đề phòng, liền khéo léo gạt tay Hủ Cụt khi hấn định đưa tay sờ nắn mình, nhanh giọng giục:

– Kia... Còn chân nữa! Mau lên đã!

Nhưng Hủ Cụt như không có sức chờ đợi được nữa, cặp mắt con quỷ sống đã đục ngầu. Phượng Kiều biết không thể trì hoãn được nữa, liền vờ then thùng ngoan ngoãn lui đến góc phòng trong, ngồi phịch xuống thành giường, ngả người vào vách đá, hai tay khoanh sau gáy, miệng nhoẻn cười, tay kín đáo lần khẩu súng giắt trong mớ tóc mây. Con quỷ sống thấy người đẹp ngoan ngoãn, mừng run lên, hấp tấp tiến đến, dang tay vồ lấy, môi mấp máy phều phào:

– Nàng... nàng...

Phượng Kiều co hai chân trối lên, ngửa hẳn người ra chờ đợi, thân hình quỵ sống vừa cúi xuống, hai bàn tay vừa vồ lấy vai người đẹp, bất thành linh, trong khắc thập phần nguy hiểm, hai chân Phượng Kiều đạp thốc lên giữa bụng dưới quỵ sống mạnh, nhanh như vũ bão. Hủ Cụt bật hẳn người ra phía sau như trái cầu, theo đà chân đạp, cô gái họ Trần đã tung mình ngồi lên, khẩu súng nhỏ xíu đã nằm gọn trong bàn tay trái chĩa vào Hủ Cụt, tay phải thoăn thoắt lần lần cởi dây trối.

Bị cái đạp trời giáng, Hủ Cụt đã gượng ngay dậy được, ngó thấy “mồi đẹp” đang cởi dây. Hủ Cụt rút luôn trong mình ra một khẩu súng Mauser 6,35” nhỏ, chĩa vào nòng, gầm lên:

– Giỏi lắm! Mày dám lừa tao! Ngồi im!

Bộp. Nhanh như cắt, Phượng Kiều đã lấy cò, viên đạn bắn vào giữa ngực Hủ Cụt. Nhưng lạ thay, Hủ Cụt vẫn trơ trơ, hẳn định bóp cò, nhưng nghĩ sao, liền lùi lại bên vách đá. Sợi dây trối chân cũng vừa bị giật ra, Phượng Kiều đứng phắt dậy, biết ngực hẳn có thép bọc, định bắn phát nữa vào đầu, nhưng nhớ lại người yêu dặn tầm súng, nòng toan tiến lên, chợt thấy nền hang dưới chân chuyển động, vội cất chân nhảy vọt lên. Nhưng từ nóc hang, một tấm lưới đã chụp xuống đầu, cùng lúc, nền hang tụt hẳn xuống, cả lưới lẫn người vừa hạ, rơi luôn xuống hầm tối. Phượng Kiều thấy thân hình như rơi vào một khoảng không vô tận, bên tai chỉ toàn tiếng vù vù như gió thổi, đoán mình đang lao xuống vực thẳm, thiếu nữ nhắm nghiền mắt lại, ruột gan như đảo lộn quay cuồng. Chợt thấy thân hình chạm nhẹ vào một vật nhẹ bênh bồng, rồi bên tai không còn tiếng vù vù nữa, nàng vội mở choàng mắt ra, ngạc nhiên thấy mình nằm trên một tấm lưới căng, giữa một vùng tối tăm mù mịt. Cố lấy lại thăng bằng, lắng nghe, dưới chân có tiếng nước chảy róc rách đều đều. Rồi như có vật gì lộ bì bõm dưới nước, đến ngay phía dưới. Nàng vội héch mũi lên, ngửi rõ mùi tanh lợm giọng lên. Ngạc nhiên, nàng vội lấy sức lăn mình luôn mấy vòng, thì thấy thân thể chạm phải vách đá mốc rêu, cố vùng vẫy mãi không thoát được tấm lưới chụp. Còn đang lúng túng chợt thấy phía trước đềm tối như loăng dăng, có ánh sáng chập chờn ẩn hiện. Nàng định thần nhìn kỹ, thấy một đốm sáng như ma trời lừng lờ tiến đến, cách nàng chừng mười thước dừng lại lắc lư.

Còn đang kinh tởm, chợt nghe tiếng phì, nhìn sang thấy cặp trần

lớn nhào trên vách đá tiến đến, nàng vội lăn mình sang bên kia, lại nghe có tiếng gầm gừ, chú ý nhìn, thấy một con hổ mộng đứng ngay bên bờ nước nhòm lên. Biết mình rơi xuống hầm độc, Phượng Kiều luôn tay sờ tìm khẩu súng, nhưng súng đã rơi mất, còn đang lúng túng trong lưới, chợt lại thấy trong bóng tối một hình thù cao thành hình từ từ tiến đến. Cách chỗ nàng độ vài thước, hình thù dừng lại hú lên mấy tiếng dị kỳ! Thoáng cái, thường luồng, trăn, hổ biến mất, hình thù cao lớn liền tiến đến sát tấm lưới căng, cười the thé. Lúc đó, nàng mới nhận rõ nó là một dã nhân lớn như người khổng lồ, toàn thân lông lá xôm xoàm. Dã nhân giương mắt thao láo ngó người nằm trong lưới, khi nhận ra chính là một cô gái tuyệt sắc, dã nhân vùng rống lên, quài tay kéo mạnh mép lưới. Phượng Kiều giật mình kinh sợ khi thấy hình thù phi nhân phi thú đã kề mình, trong khắc hoảng hốt, nàng định lăn ra xa, nhưng tấm lưới như chùn hẳn lại, nháy mắt, hai cánh tay khổng lồ đã quài ra, ôm bồng cả nàng lẫn lưới nhẹ nhàng như bắt con cá nhỏ. Phượng Kiều vùng vẫy tuyệt vọng giữa gọng kìm thép. Nếu không có tấm lưới bọc quanh mình, nàng có thể ghé tởm đến ngất đi trên cánh tay dã nhân đầy lông lá. Con vật bồng nàng đi tới đâu, đốm sáng lừng lơ theo tới đó, nàng phải nín thở vì hơi tanh khảm sặc sụa phà vào mũi. Xoạt. Năm ngón tay quái vật đã xé rách xiêm y. Vùng hiểu rõ, Phượng Kiều cả kinh vung tay chống cự. Phượng Kiều kinh hoàng nhìn xuống thấy xiêm áo đã rách mấy đường lớn, và cặp mắt con vật tinh quái đục ngầu đang chòng chọc ngó như muốn nuốt sống tấm da thịt mịn màng, nàng vội thét lên, vừa then sợ vừa giận dữ, vùng tận lực bình sinh, đá một ngọn cước trúng huyết mạch dã nhân. Bị trúng hiểm huyết, con quái vật tê buốt nửa thân, buông rơi miếng mỡ ngon. Hai chân vừa chạm đất, cô gái liền nhảy luôn vào góc hang, hai tay khép đường xiêm rách, mắt đảo quanh tìm một nhũ đá tai mèo. Trong khắc nguy nan, vô phương tự vệ trước dã nhân khổng lồ, nàng vụt tính tới chuyện quyên sinh bảo toàn trinh tiết. Dã nhân từ từ tiến lại, trong vùng ánh sáng nham nhở, hình thù đầy lông lá lắc lư như bóng quỷ nhập tràng. Hai tay dã nhân dang rộng, chỉ một cái với tay là nắm được mỹ nhân. Phượng Kiều mím môi, nghiêng đầu định lao vào nhũ đá.

– Người rừng!

Hủi Cụt đứng sừng sững giữa cửa, dao súng giắt ngang sườn, mắt trợn trừng nhìn dã nhân.

– Sao không đem lên phòng tao ngay? Lại đem vào hang mà làm chi! Ra ngay!

Đã nhân lừ mắt nhìn Hủ Cụt. Thấy quái vật cũng không nhúc nhích, Hủ Cụt tiến thêm vào một bước, phát tay cho con vật lui ra. Nhưng có lẽ bị mất miếng môi ngon kề tận miệng, quái vật đã nổi tính rùng, liền từ từ tiến lại trước Hủ Cụt, vung tay đánh xuống. Bị kháng lệnh, Hủ Cụt rút phất dao quắm ra, nghiêng răng ken két:

– Chà! Con vật này đã đến ngày tận số, dám trái lời ta!

Dứt lời, Hủ Cụt ra cửa, hú lên mấy tiếng dị kỳ. Dứt tiếng hú, Phượng Kiều thấy mấy con hùm xám, báo ở đâu nhảy vút vào đánh con dã nhân. Thế là cả mấy con vật hùng hổ quần nhau trong lòng hang chật, tay chân đầu đuôi quất vun vút, mấy lần suýt đánh vào cô gái. Nàng vội lựa thế vừa tránh lần ra cửa hang, nhưng vừa tới, đã bị Hủ Cụt nhanh tay nắm lấy. Ngay lúc đó, hùm xám bị đánh tung ra ngoài, chân quờ cả vào nàng. Phượng Kiều chưa kịp gỡ thoát, thành linh từ xó tối, một bong người lao vút tới, chỉ thấy loáng một cái, đã thấy Hủ Cụt nhăn nhó ôm tay. Ngạc nhiên, cô gái họ Trần suýt nữa không cầm xúc động bật gọi tên chàng, nếu không thoáng thấy lão động chủ Phán Tây Phàn đứng sau.

– Chúng bay hãy ngừng tay. Có động chủ tới!

Đại Sơn Vương nghiêm giọng quát, tiếp theo, lão động chủ tiến lại cửa hang, phát tay làm hiệu. Bầy thú dữ vội ngừng giao đấu, máu me loang lổ trên mình. Lão động chủ ngó Phượng Kiều, đuôi mắt thoáng nheo lại khi thấy xiêm y cô gái bị xé toạc. Lúc đó, Phượng Kiều mới sực nhớ ra, vừa giận vừa thẹn, lấy tay khếp áo lại. Đại Sơn Vương cố nén lo sợ, đưa mắt nhìn nàng. Thiếu nữ chớp mắt, kín đáo nhếch miệng hoa cười gượng, mừng mừng tủi tủi, không dám nói nên lời. Lão động chủ nhếch cười nửa miệng, tay vuốt nhẹ chòm râu mép, quay bảo Đại Sơn Vương:

– Đầu lĩnh! Ta trao cô gái họ Trần cho, đầu lĩnh làm sao nên việc. Quá thời hạn không xong phải trao nàng cho Hủ Cụt!

Dứt lời, lão ngó Phượng Kiều, đoạn cười khì, tiếp:

– Nhưng đầu lĩnh phải coi chừng. Nhan sắc con gái họ Trần đã làm bầy thú dữ của ta cũng phải động lòng rồi...

Ngoắt tay một cái, lão động chủ quay ra liền. Không chậm trễ, Đại Sơn Vương liền tiến tới bên Phượng Kiều, tuốt dao chém tung

dây trời, kéo luôn nàng đi theo động chủ.

– May cho nàng, động chủ đến kịp đó! Thương nàng phận gái, động chủ ta không nỡ để bọn quỷ sống giày vò ngay, nên trao nàng cho ta dẫn dụ. Biết điều hãy ngoan ngoãn theo ta!

Chàng tướng núi nói hơi to, cốt để lão động chủ nghe tiếng, đi được một quãng, ngoảnh lại không thấy ai, liền ghé sát vào Phượng Kiều, khẽ hỏi:

– Anh đã tưởng không kịp! Em phải một phen kinh hãi! Có sao không?

Vừa nói, chàng vừa khoác áo choàng lên vai nàng. Phượng Kiều mừng mừng tủi tủi:

– Không ngờ bọn này... ghê gớm quá! Em không dùng mỹ nhân kế hoãn binh khéo chết rồi! Mấy lần định đập đầu vào vách đá...

Lão động chủ chỉ hơi gật đầu đáp lại khi thấy đầu lĩnh cúi chào, khi dẫn Phượng Kiều tiến lại gần, đứng im như chờ lệnh. Gã nói với Đại Sơn Vương trước khi bước thẳng ra ngoài:

– Khuya rồi, ta cho đầu lĩnh đem cô gái họ Trần về phòng riêng đó! Nhớ lời ta dặn nghe!

– Dạ. Xin động chủ an tâm. Võ này sẽ có phúc trình ngay!

Chờ cho lão đi khuất hẳn, Đại Sơn Vương mới quay bảo Phượng Kiều:

– Cô em đã nghe rõ chứ? Vậy nên theo ta về phòng riêng cho ngoan ngoãn, đừng để Võ Long này phải phiền lòng... ! Nếu bướng bỉnh, chớ trách ta độc ác.

Về tới phòng riêng hang vách, Đại Sơn Vương truyền quân hầu nhóm lửa sưởi, rồi đuổi hết chúng ra, đóng cửa lại, giục Phượng Kiều thay xiêm áo.

– Anh ơi! Còn nằm trong sào huyệt sài lang này phút nào, lòng em vẫn như lửa đốt! Anh thương em, hãy giải cứu cha em khỏi cảnh ghê gớm này. Thoát khỏi, em sẽ về Cao Bằng đem quân gia lên làm cỏ bọn này mới nghe!

Đại Sơn Vương nhẹ vuốt tóc nàng:

– Coi em mệt lắm, phải ăn uống, nghỉ ngơi cho lại sức đã! Mọi việc để anh liệu.

Phượng Kiều gật đầu nhoẻn miệng cười thẹn, gần Đại Sơn

Vương, nàng chỉ là một thiếu nữ đào tơ liễu yếu phó thác vận mạng cả cho chàng tướng núi ngang tàng. Ăn uống xong, Đại Sơn Vương liền dìu nàng vào giường nghỉ cho lại sức, chính tay chàng kéo chăn đắp lên ngực nàng và cũng như thường lệ, chàng ngồi bên lửa canh cho nàng ngủ, gần sáng mới ngả lưng lên bếp lửa chợp mắt cho đỡ mệt.

Tỉnh dậy đã nghe vượn hú sồn non. Đại Sơn Vương nhìn lên thấy Phượng Kiều đã ngồi bên đẽ đầu chàng gối lên đùi nàng từ lúc nào rồi.

– Anh... đã dậy!

Đại Sơn Vương nhìn quanh thấy ấm nước trên bếp, cạnh có để chiếc chậu nhỏ, chàng ngạc nhiên hỏi:

– Em lấy nước ở đâu đấy?

Phượng Kiều trở ra ngoài:

– Mạch nước gần đây! Em... hỏi bọn quân canh!

Đại Sơn Vương hơi cau mày gắt nhẹ:

– Đã bảo không nên ra ngoài mà! Làm vậy lỡ xảy ra chuyện gì thì sao? Em làm như ở nhà vậy!

Phượng Kiều cười tạ lỗi, im mấy giây nói khẽ:

– Hình như chúng không biết rõ, anh ạ. Có mấy đứa tưởng em là... vợ đầu lĩnh, chúng lễ phép lắm, tranh nhau lấy nước cho em.

Vừa nói, nàng vừa nhanh nhẹn sửa soạn nước ấm cho chàng rửa mặt, và lục “sắc” lấy “phin” pha cà phê, dáng dấp âu yếm như người vợ mới cưới hầu hạ chồng thời trăng mật nhàn du vậy.

Tướng Thập Vạn Đại Sơn vội liếc qua vào mảnh gương trên tay Phượng Kiều, xem qua nét nguyệt trang, đoạn khẽ vẫy tay bảo nàng ra mở cửa, còn mình vẫn ngồi uống cà phê.

– Ai đó?

Miệng hỏi, tay kéo then sắt, Phượng Kiều hé cửa nhìn ra. Một khuôn mặt đàn bà hiện ngoài khung cửa, cặp mắt quắc nhìn trừng vào cô gái họ Trần.

– Võ đầu lĩnh đã thức chưa?

Người đàn bà khẽ hất hàm, giọng lạnh như băng. Phượng Kiều cau mày định cự, Đại Sơn Vương reo:

– Kia Cầm cô nương!

Cô gái lạ vẫn đứng im, mặt hầm hầm nhìn Phượng Kiều, Đại Sơn Vương nhớ tới lời Võ Long khai, sực hiểu ngay, vì cô gái yêu của động chủ vốn có tình ý thâm với đầu lĩnh Võ Long, làm vẻ thân nhiên, chàng trở cô gái bảo Phượng Kiều:

– Đây Cầm cô nương chính là ái nữ động chủ! Còn đây... Cô gái họ Trần.

Cô gái động chủ bước vào, đưa mắt ngó khắp gian nhà, chần mản ly tách ngỗng ngang, đoạn nhếch miệng cười khẩy một tràng:

– Động chủ muốn gặp đầu lĩnh! Đêm qua, chắc đầu lĩnh đã làm xong nhiệm vụ, vì xem chừng... Cô nàng có vẻ ngoan với đầu lĩnh lắm!

Mấy câu sau, cô gái họ Cầm nhìn sang Phượng Kiều, khinh bỉ. Thiếu nữ họ Trần giận nóng mặt, nhưng chột nhớ lời người yêu, đành làm mặt thẹn thù ngó Đại Sơn Vương. Không ngờ vẻ thẹn thùng càng làm cô gái họ Cầm ghen uất lên, vùng bước ra luôn. Đại Sơn Vương vội bảo người yêu:

– Em đóng cửa lại, chờ anh! Nhớ không cho ai vào, trừ động chủ. Anh sẽ trở về ngay!

Dứt lời, chàng rảo bước theo luôn cô gái họ Cầm.

– Tiểu thư!

– Đầu lĩnh về tận Hà Giang bắt con gái Trần Tắc lên, sao không để Hủ Cụt bắt nó cung khai?

Thừa biết cô nàng ghen với Phượng Kiều, Đại Sơn Vương nghiêm trang lắc đầu:

– Với cô bé này đâu có được! Chính động chủ đã ra lệnh cho tôi dùng “nam nhân kế” dụ nàng ta!

Cô gái họ Cầm nhếch miệng cười mỉa mai, hờn dỗi:

– Nam nhân kế? Sao cha tôi tính việc ngược đời thế?

Nhưng cô gái họ Cầm đã hạ luôn nhất búa:

– Không thể được! Tôi phải nói với cha tôi ngay!

Chàng tướng núi biết cô gái đã sợ sắc đẹp của Phượng Kiều, liền ghé sát bên nàng, hạ thấp giọng trách móc thân mật:

– Việc quan trọng lắm, phải khổ công lắm mới bắt được cha con

Trần Tác. Sơ ý một chút, chúng có thể chết ngay, đem theo điều bí ẩn! Bất đắc dĩ, phải dùng kế dụ mềm cho nên việc, chứ lòng Võ này đã...

Chàng ngừng lại, buông lỏng, mãi nhìn nàng tha thiết, buồn buồn, khiến con gái động chủ phải xúc động tâm can, vội ngay lòng ghen tức.

– Nhưng... phải mất bao lâu?

– Nay mai là cùng, tôi sẽ biết được mọi điều cần thiết.

Xem chừng nàng ta đã xiêu lòng nhiều rồi... Hai người đến một chỗ khuất, có cành lá rườm rà. Chợt cô gái dừng ngay lại ngang đường. Đại Sơn Vương đang rảo bước cũng vội dừng theo, còn đang ngạc nhiên thì cô gái đã nắm luôn lấy tay, ngả luôn đầu vào ngực chàng, lả lơi:

– Võ lang! Mấy ngày nay nhớ anh mất ăn mất ngủ, lời anh bên suối Phòng Tô vẫn còn văng vẳng bên tai... Em không chờ được nữa đâu...

Đại Sơn Vương bị du vào tình thế thập phần khó xử, tuy không rõ chi tiết mối tình cảm của viên đầu lĩnh với cô gái họ Cẩm, nhưng cũng đoán được vài phần, chàng còn đang lúng cuống, may thay giữa lúc đó, phía trước thoáng có bóng người đi lại, liền nhanh giọng bảo cô nàng:

– Có người tới! Tiểu thư...

Cô gái vội buông Đại Sơn Vương ra thì người kia cũng đến nơi, cả hai nhận ra chính là tên tùy tướng.

– Động chủ muốn gặp đầu lĩnh ngay có việc! May quá, lại có cả tiểu thư!

Con gái động chủ cau mày vẫn còn bực bội:

– Việc gì đó? Chú cứ về trước đi! Ta cùng đầu lĩnh tới ngay!

Chợt thấy một viên tướng từ trong động bước ra, vừa trông thấy chàng, hấn vội tiến ngay lại nắm lấy tay, vồn vã:

– Võ Long! Chà! Tức quá, bọn đệ vừa bị thất điên bát đảo với thằng Đại Sơn Vương! Không gặp nó, bọn đệ đã bắt được anh em Khách Giang Hồ rồi!

Đại Sơn Vương nhếch miệng cười, gật đầu:

– Tôi có về qua chỗ đánh nhau. Để gặp động chủ ra, ta sẽ nói

chuyện!

Miệng nói, chân bước luôn, nhưng viên tướng ngó theo Đại Sơn Vương mấy khắc định nói gì lại thôi. Chàng tướng núi cứ làm vẻ điềm nhiên cùng con gái động chủ thẳng vào trong. Qua mấy ngách, mới tới một căn rộng dùng làm đại sảnh. Chàng vừa đặt chân vào nền sảnh, đã thấy mấy lên võ sĩ rạp mình chào, lấp loáng bốn bên, gươm giáo tuốt trần, liếc mắt qua, chàng tướng núi cảm thấy như sát khí đã đục ngẫu đại sảnh.

Nhưng cô nàng nhìn vào phía trong, chợt quay bảo chàng:

– Cha em có khách! Ai như Thủy Vương Ba Bể thì phải.

Thấy hai người bước tới, cả bọn quay cả ra. Toàn bọn lục lâm nữ tặc. Trại Võ Hậu Liễu Nương, ngồi bên tả động chủ, cạnh hai, ba cô gái Tàu. Bên phải lão, là một thiếu nữ Kinh lai Thổ, đẹp tựa yêu ma.

– Nữ Thủy Vương Ba Bể!

Con gái động chủ vừa quay bảo Đại Sơn Vương, chàng chưa kịp ngạc nhiên thì lão động chủ đã trở ngay một chiếc ghế ngoài, khẽ hát hàm bảo ngồi luôn.

– Võ Long đầu lĩnh.

Lão động chủ vừa trở chàng giới thiệu với cả bọn, chợt Trại Võ Hậu chòng chọc ngó chàng, cặp chân mày nhíu hẳn lại, bật lên ngạc nhiên:

– Chà! Đầu lĩnh đã xuống Hà Giang bắt sống được người tình của Đại Sơn Vương sao?

Chàng tướng núi chưa kịp lên tiếng, thì nữ Thủy Vương Ba Bể đã nhếch miệng cười bảo Liễu Nương:

– Cô nương lạ lắm ư? Tướng bắt ngay Đại Sơn Vương cũng không lạ, huống chi người tình của hắn?

Vẫn không hết ngạc nhiên, Trại Võ Hậu dăm dăm nhìn Đại Sơn Vương, như suy nghĩ điều gì, đoạn quay sang động chủ nghiêm mặt, chậm rãi:

– Viên tướng Thập Vạn Đại Sơn hiện có mặt miền này rồi! Động chủ phải thận trọng, có khi hắn đã lọt vào đây để giải thoát cho Phượng Kiều đó!

Lão động chủ nhếch mép cười nham hiểm, tay vuốt nhẹ chòm ria thưa:

– Cô nương yên tâm! Bấy Tây Phàn đã giương sấn, chờ hỏ đỏi! Đêm kia, có lẽ tên tướng giặc đó đột nhập, nhưng bị quân canh phục bắn trúng mũi độc vào cánh tay rồi. Nếu thoát chết, sớm muộn hẳn cũng tìm tới đây!

Nữ Thủy Vương Ba Bể long lanh mắt, dần giọng:

– Đại Sơn Vương nó ba đầu sáu tay sao thúc phụ và cô nương phải quá bận tâm! Tiếc thay chưa lần nào hẳn dám tới miền Hồ Ba Bể!

Nghe giọng kiêu ngạo của Nữ Thủy Vương, Trại Võ Hậu chỉ nhếch miệng cười, chưa kịp lên tiếng, chợt quân hầu chạy vào rạp đầu trước động chủ:

– Bẩm, có Lâm, Lừng nhị vị đại vương vừa đến.

Động chủ cả mừng, liền cùng mọi người bước ra đón, được mấy bước, vội quay bảo Đại Sơn Vương:

– Đầu lĩnh khá theo Nữ Thủy Vương sang căn bên, có việc cần yếu!

Chàng tướng núi nhìn sang bên, thấy Nữ Thủy Vương đang đứng đợi cạnh con gái động chủ, liền bước trở vào, theo hai nàng qua cửa ngách, sang một căn hẹp, trên tường treo đầy những bản đồ núi rừng biên giới. Đại Sơn Vương lẳng lặng theo hai cô gái, ngồi xuống chiếc ghế cạnh. Cô con gái động chủ lấy trong mình ra hai tấm giấy trải trước mặt, đoạn lấy ra ít dụng cụ khảo cổ lúi húi làm việc. Đại Sơn Vương đưa mắt nhìn thấy một tấm giấy chính là mảnh họa đồ chàng lấy trong mình tên tướng Tây Phàn đưa cho động chủ.

Không đầy mười phút, đã thấy cô gái ngừng tay, gạt cả hai mảnh giấy sang một bên, ngẩng nhìn Đại Sơn Vương, cười gằn hậm hực:

– Mảnh họa đồ này giả! Không phải thứ giấy bồi vắn dùng hồi Tây mới sang hạ thành Huế! Lão Trần Tắc này gan thật. Phải cho hai cha con nó biết tay mới được.

Đại Sơn Vương đưa mắt nhìn về phía tả, thấy còn một ngách thông ra ngoài hang, vội bước luôn ra, nhân lúc lộn xộn, nhanh như cắt, chàng phóng luôn hai ngọn dao vọt qua cửa sổ trước đại sảnh, và lộn lại cửa ngách luôn. Chàng hành động nhanh đến nỗi vừa lộn vào cửa ngách đã kịp thấy hai viên tướng thổ phỉ đứng sững như tượng gỗ, mỗi tên một ngọn dao con ghim sát cổ họng, rung rung mũi dao cắm vào giá gỗ bên vách. Hai ngọn dao bất ngờ cắm phập khiến cả

bọn đứng sờ như điện giật lúc quay nhìn ra ngoài, thì Đại Sơn Vương đã ung dung từ ngạch cửa bước vào.

– Có thích khách?

Mấy viên tỳ tướng cùng lúc bật lên giật giọng, nhốn nháo chạy cả ra cửa sảnh. Liễu Nương Trại Võ Hậu đứng gần động chủ đã nhanh nhẹn tiến đến rút ngọn dao ra, liếc nhìn qua và trao cho động chủ. Lão tặc Phản Tây Phàn mở mắt trừng trừng nhìn năm chữ “Đại Sơn Vương Thần Xạ” mặt giận tái như chàm đỏ. Nữ Thủy Vương, con gái họ Cầm vừa xúm lại thì bất thành linh lão đã quắc mắt nhìn ra cửa sổ, tay vung mạnh lưỡi dao, quát lớn:

– Quân khốn khiếp!

Mọi người vừa ngó ra, vừa lúc một thân hình cao lêu nghêu vụt đổ ngoài khung cửa sổ. Ra coi, chính là tên đốc gác vùng đại sảnh. Vua ám khí họ Lâm vẫn chưa hết kinh tâm, thấy lão động chủ nổi giận, làm vẻ điềm tĩnh bước đến bên, cười bảo:

– Lão gia chớ khá bận lòng! Đại Sơn Vương vốn tay thiện nghệ, dám tướng thường sao ngăn nổi việc nó làm?

Lão động chủ nén giận mời khách Tàu an tọa, chuyện trò. Đại Sơn Vương ngồi một bên thấy Lâm, Lùng và hai tướng thổ phỉ thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn Liễu Nương rồi lo liếc trộm mình, đến hơn phút sau, mới ghé tai hỏi nhỏ lão động chủ câu gì không biết. Chỉ thấy động chủ hơi nhíu mày, rồi lại điềm nhiên như không, tiếp tục nói chuyện, chàng đâm chột dạ, làm mặt thần nhiên đưa mắt cho con gái động chủ cùng Nữ Thủy Vương ngầm nhắc chuyện bản đồ để đánh lạc hướng đi, nhưng hai cô gái chưa kịp nói chi, lão động chủ đã vẫy tay cho đám tùy tướng lui ra hết, trong đại sảnh chỉ còn lại mấy người. Chàng tướng núi chưa hiểu chuyện chi, thì Lâm Đại Vương đã liếc cặp mắt sắc như dao nhìn mọi người, thấp giọng nói từng tiếng một:

– Tôi phải vượt biên giới sang đây gấp để báo lão gia rõ: Bức họa đồ Trần Tắc đã trao cho con gái hấn, còn... mảnh của lão gia bí mật để trong hộc đá hiện đã vào tay người bí mật rồi!

Lời viên tướng thổ phỉ vừa buông, khiến Đại Sơn Vương suýt giật nảy mình vì kinh ngạc.

– Sếnh sáng nói chi ta chưa nghe rõ. Mảnh họa đồ nào...

Như đoán rõ cả ý động chủ, tướng thổ phỉ lạnh lùng ngắt lời

luôn:

– Lão gia chớ nghi ngại. Chúng tôi muốn hợp cùng lão gia. Xin hãy cứ tới nơi cất giấu.

Lão động chủ ngồi im, nhìn như xói vào ruột gan tướng thổ phỉ, mấy khắc sau, có lẽ như đã có chủ định, liền đưa mắt cho con gái. Cô gái Thổ vội đứng lên ra khỏi tòa sảnh.

Lão động chủ đứng vụt lên khi thấy cô gái quay lại, vẻ mặt khác thường, nhanh giọng:

– Cầm Linh! Sao...?

Cô gái bước vào, mặt biến sắc, đưa mắt nhìn mọi người chưa kịp trả lời thì Lâm Đại Vương đã điềm nhiên liếc nhìn động chủ:

– Lâm đâu dám nói sai! Lão gia hãy bình tĩnh, tôi đã có kế hay giúp lão gia đoạt lại!

Động chủ chậm chạp gieo mình xuống ghế, da mặt tái hẳn đi, đến mười khắc sau mới nghiêng răng ướm hận:

– Kẻ bí mật? Nó có tài chi đoạt nổi báu vật ta mất nửa đời mới kiếm được? Phải chăng tướng giặc Thập Vạn Đại Sơn?

Lâm lắc đầu:

– Không phải hẳn. Nhưng nếu không lầm, người bí mật chỉ là kẻ... trói gà không nổi.

Tướng Xạ Phang ngừng mấy giây, điềm nhiên nhìn những cặp chân mày nhíu hẳn lại vì ngạc nhiên, bất thần tiếp lời:

– Việc đó sau sẽ liệu. Giờ xin bàn ngay tới bức họa đồ trong tay cô gái họ Trần. Chúng tôi muốn mua lại... Cô gái đó.

Mấy cha con động chủ không giấu vẻ lạ lùng. Động chủ nghiêm mặt, hơi khó chịu:

– Sính sáng cần lấy mảnh họa đồ?

Tướng Xạ Phang lắc đầu:

– Tôi không có nhiều tham vọng. Chỉ mua món hàng sống đó cho... kẻ khác, và cũng không cần biết người đó định làm gì!